

Publicerad 2018-01-08 00:19 av Gena

Bakom glasdörrar

Jag lärde mig aldrig heta mitt namn utan rustade alla andra med skugga över deras renhet

Mina fördomar lanserade egendomlig svinaktighet före en dammvidds vidd ens särat sina läppar för att ljuda

Varje gång sköt jag språngbrädan rakt genom det blodiga fönsterkrasade miljonpussel som täckte mitt golv

Medvetenhet om dessa sinnliga utfall exploderade min hjärna den dagen jag vaknade naken i ett höghus med stora glasdörrar lagade alltför många gånger

Sakta lades ärrvävnad i andras armar

Krossade fönster skar min kropp likasinnad för att villkorslöst leva ur okända ängar som ett förmöget virus smittat ur ovalda bördor

Sen tände jag på och blåste mina brända halsnerver blå

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gena med Poeter.se id #95226 innehar upphovsrätten